

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 34.

Ellevte Session.

16de Møde.

Lørdagen den 7de Januar Kl. 7 1/2.

(Fortsat.)

J. N. Hansen: Uagtet det Meget, der kunde være at sige med Hensyn til, hvad der er anført, navnlig af den ærede Forslagsstiller, troer jeg dog, det vilde være uforsvarligt, om jeg vilde opholde mig derved, og jeg skal derfor indskrænke mig til at omtale det ene Punkt, der i Gaarsmødet foranledigede mig til at forlange Ordet, nemlig det, der med eet Ord vil kunne kaldes, som den ærede Forslagsstiller har kaldt det, Præstefriheden. Der blev igaar af en æret Taler fra Odense Amt (E. Petersen), ligesom ogsaa idag af Forslagsstilleren, taget meget haardt paa, hvad jeg havde udtalt derom, og det er dette, jeg skal tillade mig, lidt nærmere at forklare mig over. Jeg maa protestere imod, at man bringer Spørgsmaalet om den præstelige Frihed med Hensyn til Udførelsen af visse kirkelige Handlinger over til det almindelige Begreb om, hvorvidt der skal indrømmes Frihed for Nogle, og ikke for Andre. Det kunde aldrig falde mig ind at nægte lige Frihed for enhver Statsborger som Borger, i hvilken Stand og Stilling han end var, og det kan altsaa heller ikke falde mig ind at ville nægte nogen Præst for sin Person, som Medlem af Staten og som Medlem af Folkekirken, samme Frihed, som jeg mener, man maa fordrø for enhver Anden. Men det er uretrettiget at sammenstille Spørgsmaalet om Frihed for den Enkelte med Spørgsmaalet om

Embedsmændens Frihed i Udførelsen af de Forretninger, han har paataget sig ved at overtage et Embede, hvorfor han lønnes. Disse to Ting maa jeg bede ret adskilte, men dem have de ærede Medlemmer, der have udtalt sig mod mig, blandet sammem. Det gaaer derfor ikke an at sige, at man vil Frihed for Nogen og Tvang for Andre, fordi man vil, at Den, der for en vis Betaling overtager visse Forretninger, ikke siden vilkaarligt skal kunne frigjøre sig for at udføre nogle af disse Forretninger. Dette gaaer ligesaa lidt an for en geistlig som for en verdslig Embedsmand eller for en Borger, der frivillig, for en vis bestemt Betaling, paatager sig at udføre hvilketsomhelst Forretninger, og det nytter ikke, at man taler om, at der her udøves en Tvang paa Samvittigheden. Nei, skulde der være Tale om at udøve en Tvang paa Samvittigheden, saa vilde jeg sige, at det skete af den Præst, som nægtebe at betjene Folk; thi han er lønnet derfor og ansat dertil. Hvor er desuden den rette Grændse for, hvormegen Frihed der kan indrømmes den enkelte Borger? Er Grændsen ikke den, at man kun maa indrømme enhver Borger en saadan Frihed, som kan bestaae med hans Medborgeres Frihed og Ret? Man vil vistnok ikke forlange en Frihed for den Enkelte; der kunde give ham Ret til at kræve Andres Frihed og Ret, men er det ikke det, de ærede Medlemmer der forsvare Præstefriheden i den Forstand, hvori den her tages, ville? Er det ikke at kræve Statsborgerens Frihed og Ret som Medlem af Folkekirken, naar Præsterne af en eller anden Grund skulle vilkaarligt kunne nægte at betjene ham;